

Dobih par slobodnih dana. Odlucih da odem u Tuzlu da vidim Majku. Mjesec dana je nisam vidio. Spremih ono malo stvari sto imam u transportnu vrecu. Sve prljavo. Dodjoh na Vitalj (Kladanj). Nejma nikakvog prijevoza. Slabo ko vozi. Nejma goriva. Sjedoh na transportnu vrecu. Cekam. Mozda naidje kakav kamion. Umoran sam. Iscrpljen. Hocu li pjeske? Ne znam. Ima 50 km da se pjesaci do Tuzle. Ne mogu da se nakanim. Utonuh u misli. Moja kuca je odavde 20-ak km udaljena. Sto je kucni prag blize, veca je patnja. Bliza mi je kuca nego Tuzla. Ne znam, koliko vremena prodje. Odlucih da ne idem u Tuzlu. Ne mogu izdrzati pjesacenje do Tuzle. Skoro sam mrtav. Moj zivot je nasilno prekinut na Bajram 92 godine. Na moj 28 rodjendan. Vratih se u kasarnu.

U kasarni me jedva docekase. Treba sutra na teren, u akciju. Krenuh sa vojskom sutradan na Macak, planina Zvijezda. Ostadoh i tu jos mjesec dana.

Nakon dva mjeseca krenuh pjeske za Tuzlu, da vidim majku. Dug i naporan put. Iscrpljen sam jos vise, nego kada sam posao prije mjesec i odustao od puta. Dosta sam smrsao, jedva idem. Mnogo bi lakse bilo pjesaciti, u udobnoj obući i čistim carapama. Mnogo boraca ide pjeske. Pricamo pa nam lakse pjesaciti.

Dodjoh u dom penzionera u Tuzlu. Na prijavnici poznata mi medicinska sestra. Pazile su mi majku. Kad imam cigareta dam im da zapale. Daju i one meni, kada ja nejmam. Dom pun specijalne Policije. Majku u dom penzionera je smjestio Beco. Pozdravih medicinsku sestru i krenuh prema liftu.

- Cekaj Semso! -Majka ti vise nije tu.

- Kako? - Gdje je?

Uplasih se. Bolesna je od Vjetrovog premlacivanja. Ruke mu se osusile!

- Istjerali su je!

- Sta? - Ko?

- Ovi! - Pokazuje mi glavom na Policiju.

- Zasto su je istjerali?

- Smjestili se oni ovdje.

Prokljucah. Poceh da galamim.

- Sta ce te vi ovdje? - Pod bukvu, sa pravim patriotama.

Vidjose valjda kakav sam, prljav i shvatise da sam dosao sa ratista. Razidjose se. Okrenu mi se Dunjaluk oko mene. Pa za koga mi to ratujemo? Sta se ovo desava sa nama? Cija je ovo politika? Jel za ovakve stvari mi ratujemo. Ja, u borbu a oni mi majku istjerase!

Sjetih se ljepote vlasitog doma. Dodjes kuci, cekaju te drage osobe, tusiranje, cista odjeca, kahva, jelo i toplina vlastitog doma. Koliko li sam samo puta pomislio na toplinu doma. Najvise, u prohladnim, zimskim nocima i kad su nas istjerali iz stanova. Neka Semso, ovo nam treba, kad nismo znali i htjeli cuvati svoje domove.

Za kucni prag se gine! Ne dozvoli nikad da budes izbjeglica!

Saznadoh da mi je majka negdje na Tusnju. Krenuh tamo da je trazim. Gledam red, za humanitarnu pomoc, pred crvenim krstom - krizom. Krst nas ubija, krst nas hrani! Poredao se narod da uzme ono malo gibire. Malo ulja i makarona. "Izbjeglice vire, cekaju gibire." Gledam, necu li majku vidjeti u redu. Nejma je. Idem dalje. Vice neko:

- Ljubi majka.

Poznadoh majcin glas. Posla po gibiru. Zagrlih svoju majku, a suze mi naviru na oci.

- Necu danas dizati gibiru. – Sutra cu.

- Dobro mama!

- Idemo kuci, sine.

Kako to gorko zvuci ... Idemo kuci... Idemo kuci... Ne mogu da joj kazem, da ne mozemo kuci. Nasoj kuci. Joj, sto vas mrzim cetnici! Svake sekunde sve vise. Zasluzili ste to!

Neka mi niko ne govori da se sve slucajno dogadja. Je li slucajnost, da krenem negdje, da trazim majku i da se sretnemo. Nije! Bog nas je uputio, da se sretnemo.

Idemo, nekuda. Majka me obgrlila oko pojasa. Zagleda me. Obradovala se mom dolasku, ali vidim da joj je tesko. Vjerovatno, po mom izgledu, shvata sta sam sve prosao od posljednjeg naseg vidjenja. Zagrlih je jos cvrsce. Tu sam majko! Ziv sam! Ovo je moja majka. Zajedno smo majko!

Udjosmo na neciju kapiju. Uvede me majka u nakav mutvak. Moradoh se dobro sageti da udjem. Supa! Sjedoh! Razgledam. Sa druge strane zida se cuju koze. Pa bolan Semso, sta si ovo dozvolio? Je li to hvala za sto ratujes.

Dva mjeseca sanjam kupanje. Jedva sam cekao da udjem u Dom penzionera i da se okupam.

Nejma kupatila. Nejma mama ni korito, da se u njemu okupam. I da ima, nejma sporeta. Da ima sporet, nejma sta naloziti.

Muko, moja! Sta da radim? Bolje je da odmorim. Sutra cu vidjeti. Previše sam tih. Znam sebe. Kad cutim onda sam opasan. Mogu napraviti kakvu glupost. Ma haman sam opasan kako god okrenes. Plasim se sam sebe.

Al, vas mrzim cetnici!

Neka, mi niko ne govori da zagradaimo, ono sto smo oslobodili. Ubicu ga, kao kera.

Zeno! Imam li se pravo, malo prizniti? Da se imam makar gdje okupati.

Pijemo kahvu. Ima mama nekakav reso. Malo kahve, malo boba. Ima mama i nekiliko cigareta za sina.

- Kako si sine?

- Dobro, sam mama!

Vidi na meni kako mi je. Sav sam podbuho, pocrnio, imam 71 kilu. Prica da su joj dali ovaj mutvak da stanuje. Jedva nasla i to. Kirija je 40 DM. Poceh razmisljati o maminom pitanju. Kako, sam? Tesko objasnjivo. Ni sam ne znam. Naj lakse bi bilo reci, nikako, ali nije to, to. Cini mi se kad bi se duboko zamislio, i duze vremena razmisljao ne bih mogao objasniti kako sam. Haman ne objasnjivo stanje.

Vidjoh, gazdu sutradan.

- Kiriju mozete platiti, uljem ili secerom, ako nejmate para.

- Dobro gazda!

Kila secera je 40 DM, toliko je i litar zejtina.

Pokusah naci koga da mi pomogne. Nista. Dzaba gubih vrijeme.

Kako, da krenem nazad? Kako, da majku ostavim ovdje? Pozeljah, da je zdrava, da ide sa mnom u borbu. Lakse bi nam bilo.

Nakon dva dana krenuh za Kladanj. Opet pjeske!

Usput se pitam: >>Kakav sam ja sin? Haman, da nisam dobar! Ostavio sam majku, da se pati i

otisao. Ostavio sam je bez igdje icega. Bolesnu!<<

Sve, ovo, cinim zbog tebe, Bosno! Sve, ovo, cinim zbog tebe, narode, moj! Sve, ovo, cinim zbog tebe majko!

Culi borci da mi je mama istjerana iz doma penzionera. Pitaju. Ispricah. Ukratko. Pojedosmo uz put maslanicu sto je mama spremila.

Jos jedna ne prospavana noc, u Kladnju! Milion pitanja, bez odgovora.

Zabranili u Kladnju, sjeci sumu. Zastitili je. Ko ce zastiti nas muhadzere? Jesmo li mi od icega zasticeni? Hoce li nas neko zastititi od ponizenja?

Lahko bih ja za sjecu drveta, da imam cime. Puskom, odsjeci ne mogu. Znam da je dovuceno, nekih sporeta za nasu kasarnu. I, u njoj smo se smrzavali. Lozili smo parket. Znam, da po svaku cijenu, moram pomoci majci. Nejma, borbe dok joj ne nadjem sporet i drva. Neka me zatvore, ali ja ne ratujem vise.

Zovu me saborci. Nasli sporet i dva metra drva. Nasli i prijevoz. Bego, mesar ce mi to odvuci u Tuzlu. Ne, mogu da vjerujem, da mi neko pomaze. Da, neko i meni pomogne nesto. Ko bi drugi nego moji saborci. Natjerase mi suze na oci.

Stigosmo u Tuzlu. Majka kad vidje drva i sporet poce plakati. Jedva izgovori:

- Imam ja svoga sina!

Bego ode nazad. Ja necu, necu, pa makar Bosne nestalo zauvijek. Necu dok drva ne izrezem i iscijepam.

Obradovah majku sa nesto brasna, ulja i secera. Dali nam gibiru. Ratni plijen. Malo je stiglo do boraca od tog ratnog plijena. I sporet je ratni plijen!

Kako da izrezem drva?

Dade mi gazda rucnu zagu. Izrezah i iscijepah drva.

Da li je ikada i jedan borac, igdje, imao ovoliko briga za vratom kao Bosnjak – borac u ovome ratu.

Vratih se u Kladanj. Opet sam tu. Spreman sam za borbu.

Kasnije, sam preselio majku u Kladanj. Lijepo se osjecala, koliko muhadzer, moze biti rahat u tudjem.

PLBiH.ORG

**PATRIOTSKA LIGA
BOSNE I HERCEGOVINE**

WWW.PLBiH.ORG